

1

BILL ZAT OVER DE COMPUTER GEBOGEN TOEN IK MEZELF binnenliet. Dat was de laatste twee maanden maar al te vaak voorgekomen. Tot twee weken geleden had hij zich nog van zijn werk losgerukt als ik thuiskwam. Nu werd hij helemaal door zijn toetsenbord in beslag genomen.

‘Dag liefje,’ zei hij afwezig, met zijn blik strak op het scherm gericht. Op het bureau naast het toetsenbord lag een leeg flesje TrueBlood bloedgroep o. Gelukkig had hij er tenminste aan gedacht iets te eten.

Bill was geen spijkerbroek-en-τ-shirt-type en hij droeg dan ook een kaki broek en een blauw-groen houthakkershemd. Zijn huid glansde en zijn donkere haar rook naar Herbal Essences. Hij zag er aantrekkelijk genoeg uit om elke vrouw een hormoonpiek te bezorgen. Ik kuste hem in zijn nek, maar hij reageerde niet. Ik likte aan zijn oor. Geen reactie.

Zes uur achter elkaar was ik in Café Merlotte op de been geweest, en telkens wanneer een klant me te weinig fooi had gegeven of een malloot mijn kont had betast, had ik mezelf getroost met het vooruitzicht dat ik weldra bij mijn vriendje zou zijn, die me zou verwennen met geweldige seks en me alle aandacht zou schenken.

Vergeet het maar.

Ik ademde langzaam en regelmatig in en keek kwaad naar Bills rug. Het was een prachtige rug, met brede schouders, en ik had me voorgenomen die naakt te zien en mijn nagels erin te zetten. Daar had ik heel erg op gerekend. Ik ademde langzaam en regelmatig uit.

‘Ik kom zo,’ zei Bill. Op het scherm was een foto te zien van een gedistingeerde man met grijs haar en een zongebruinde huid. Hij was sexy op de manier van Anthony Quinn en zag er voornaam uit. Onder de afbeelding stond een naam en daaronder een stukje tekst. *In 1756 op Sicilië geboren*, stond er. Ik wilde net zeggen dat vampiers in weerwil van de legende blijkbaar toch op foto’s te zien waren, toen Bill zich omdraaide en besepte dat ik aan het meelesen was.

Hij drukte op een knop, waarna het scherm zwart werd.

Verbluft staarde ik hem aan, want ik geloofde mijn ogen niet.

‘Sookie,’ zei hij, en hij forceerde een glimlach. Zijn hoektanden waren ingetrokken, wat betekende dat hij totaal niet in de stemming was waarin ik had gehoopt hem aan te treffen. Hij dacht helemaal niet verlekkerd aan me. Zoals bij alle vampiers stonden zijn hoektanden alleen helemaal uit als hij zin had in seks of in drinken-en-doden. Soms liep dat door elkaar heen, en dan zat je na afloop met een dode vampofiel opgescheept. Maar volgens mij is dat element van gevaar juist wat de meeste vampo’s aantrekt. Hoewel ze mij ook hebben uitgemaakt voor zo’n sneue figuur die bij vampiers in de buurt rondhangt in de hoop hun aandacht te trekken, is er maar één vampier met wie ik iets heb (vrijwillig tenminste), en die zat vlak voor me. De

vamp die geheimen voor me had. De vamp die lang niet blij genoeg was om me te zien.

‘Bill,’ zei ik koel. Er broeide iets, maar kennelijk niet Bills libido. (‘Libido’ had pas nog op mijn woord-van-de-dag-kalender gestaan.)

‘Je hebt daarnet niets gezien,’ zei hij kalm. Zonder met zijn donkerbruine ogen te knippen keek hij me strak aan.

‘Hmm,’ reageerde ik, een tikkeltje sarcastisch. ‘Wat voer je in je schild?’

‘Ik heb een geheime missie.’

Ik wist niet of ik in lachen moest uitbarsten of gepikeerd weglopen. Daarom trok ik alleen mijn wenkbrauwen op en wachtte rustig af. Bill was de onderzoeker voor Gebied Vijf, een vampierdistrict van Louisiana. Eric, het hoofd van Gebied Vijf, had Bill nog nooit eerder een ‘missie’ gegeven die voor mij geheim moest blijven. Meestal was ik juist een essentieel onderdeel van die missie, ook al was het met tegenzin.

‘Eric mag het niet weten. Niemand van de vampiers van Gebied Vijf mag er iets van weten.’

De moed zonk me in de schoenen. ‘Als je geen klusje voor Eric doet, voor wie werk je dan?’ Ik knielde neer omdat mijn voeten zo moe waren en leunde tegen Bills knieën.

‘Voor de koningin van Louisiana,’ antwoordde hij, bijna op fluisterton.

Omdat hij zo plechtig keek, probeerde ik mijn gezicht in de plooi te houden, maar tevergeefs. Onwillekeurig schoot ik in de lach en kreeg een giechelbui die ik niet kon bedwingen.

‘Meen je dat nou?’ hikte ik, ook al wist ik dat hij serieus was. Bill was over het algemeen een serieus type. Ik drukte mijn gezicht tegen zijn dij zodat hij mijn hilariteit niet zou zien. Tersluiks wierp ik een blik omhoog naar zijn gezicht. Hij zag er behoorlijk pissig uit.

‘Ik ben bloedserieus,’ verklaarde Bill. Hij klonk zo ijzig dat ik mijn uiterste best deed ernstig te kijken.

‘Oké, even zonder gekheid,’ zei ik, enigszins gekalmeerd. Ik ging in kleermakerszit op de vloer zitten en liet mijn handen op zijn knieën rusten. ‘Jij werkt voor Eric, de baas van Gebied Vijf, maar er is dus ook nog een koningin? Van Louisiana?’

Bill knikte.

‘Dus de staat is onderverdeeld in gebieden? En zij is Eric’s meerdere, aangezien hij een bedrijf in Shreveport heeft, dat in Gebied Vijf ligt.’

Weer knikte hij. Ik sloeg mijn hand voor mijn ogen en schudde mijn hoofd. ‘Waar woont ze dan? In Baton Rouge?’ De staatshoofdstad leek me het meest voor de hand te liggen.

‘Nee, nee. In New Orleans natuurlijk.’

Ach, natuurlijk. Vampiercity. Volgens de kranten struikelde je in New Orleans zowat over de ondoden (hoewel je gek was als je dat echt deed). Het toerisme bloeide er, maar het publiek was niet meer van hetzelfde slag als eerst; het zuipende, uitgelaaten slag dat naar de stad dromde om flink de beest uit te hangen. De nieuwe toeristen wilden graag met de ondoden aanpappen, naar een vampierbar of een vamphoer gaan of een vampseks-show bezoeken.

Dat had ik tenminste gehoord. Zelf was ik voor het laatst in New Orleans geweest toen ik nog klein was. Mijn ouders waren er met mijn broer Jason en mij naartoe gegaan. Ik was zeven toen ze stierven, dus het moet daarvoor zijn geweest.

Papa en mama waren bijna twintig jaar geleden gestorven, voordat de vampiers in een landelijke televisie-uitzending hadden aangekondigd dat ze daadwerkelijk onder ons verkeerden. Die mededeling vloeyde voort uit de Japanse ontwikkeling van synthetisch bloed waarmee een vampier zich in leven kon houden zonder mensenbloed te hoeven drinken.

De Amerikaanse vampiergemeenschap had eerst de Japanse clans naar buiten laten treden. Daarna hadden honderden zorgvuldig uitgekozen, sympathieke vampiers zich tegelijkertijd in honderden talen bekendgemaakt in de meeste landen

van de wereld die over televisie beschikten – en wie heeft er tegenwoordig nou geen televisie?

Die nacht, tweeënhalf jaar geleden, kwamen wij gewone levende mensen erachter dat er al die tijd monsters onder ons hadden geleefd.

‘Maar nu kunnen we tevoorschijn komen en in goede verstandhouding met jullie leven,’ zo had de kern van de bekendmaking geluid. ‘Voortaan lopen jullie geen gevaar meer, want we hoeven niet meer van jullie te drinken om in leven te blijven.’

Je begrijpt dat het een nacht was van hoge kijkcijfers en grote opschudding. De reacties liepen sterk uiteen, en hoe er gereageerd werd, hing af van het land.

Het slechtst verging het de vampiers in overheersend islamitische landen. Wat er met de woordvoerder van de ondoen in Syrië is gebeurd, wil je niet eens weten. Hoewel de vrouwelijke vamp in Afghanistan misschien een nog akeligere – definitieve – dood stierf. (Hoe kwamen ze erbij om juist voor die taak een vrouw te kiezen? Vampiers konden zo slim zijn, maar af en toe hadden ze weinig benul van onze huidige wereld.)

Sommige landen – waaronder Frankrijk, Italië en Duitsland – weigerden vampiers als gelijke burgers te accepteren. Veel andere landen – zoals Bosnië, Argentinië en de meeste Afrikaanse staten – wilden de vampiers niet erkennen en verklaarden hen vogelvrij voor elke premiejager. Maar Amerika, Engeland, Mexico, Canada, Japan, Zwitserland en de Scandinavische landen namen een tolerantere houding aan.

Het was moeilijk te zeggen of de vampiers die reactie hadden verwacht. Aangezien ze nog altijd probeerden om in de menselijke samenleving te integreren, deden ze erg geheimzinnig over hun organisatie en hun bestuur. Wat Bill me nu vertelde, was meer dan ik er ooit over had gehoord.

‘Dus jij werkt aan een geheim project voor de koningin van de vampiers in Louisiana.’ Ik deed mijn best zo neutraal mogelijk te

klinken. 'En daarom was je de afgelopen weken niet bij je computer weg te slaan.'

'Ja,' gaf Bill toe. Hij pakte het flesje TrueBlood en hield het schuin, maar er zaten nog maar een paar druppels in. Daarna liep hij door de gang naar het kleine keukentje om nog een flesje uit de koelkast te pakken. Toen hij het oude familielandhuis had verbouwd, had hij de keuken min of meer weggelaten, omdat hij die toch niet nodig had.

Ik volgde hem op het gehoor terwijl hij het flesje openmaakte en in de magnetron stopte. De magnetron sloeg af, waarna hij terugkwam en het flesje schudde, met zijn duim op de opening om rondvliegende warme bloedspetters te voorkomen.

'Hoe lang moet je nog aan dit project werken?' vroeg ik. Het klonk heel redelijk, vond ik zelf.

'Zolang het nodig is,' antwoordde hij, iets minder redelijk. Eigenlijk klonk het zelfs ronduit geïrriteerd.

Hm. Zouden onze wittebroodsweken voorbij zijn? Figuurlijk uiteraard, want omdat Bill een vampier is, kunnen we vrijwel nergens op de wereld voor de wet trouwen.

Niet dat hij me heeft gevraagd.

'Nou, als je zo verdiept bent in je project, moet ik maar gewoon wegblijven tot alles achter de rug is,' zei ik langzaam.

'Dat is misschien wel het beste,' beaamde Bill, na een hoorbare aarzeling. Het was alsof hij me een stomp in mijn maag had gegeven. In een flits schoot ik overeind en trok mijn jas aan over de serverstersoutfit die ik bij koud weer droeg – zwarte sportbroek, wit t-shirt met een ronde hals, lange mouwen en CAFÉ MERLOTTE op de linkerborst geborduurd. Ik wendde me van Bill af om mijn gezicht te verbergen.

Uit alle macht probeerde ik mijn tranen in te houden, dus toen ik zijn hand op mijn schouder voelde, keek ik hem niet aan.

'Ik moet je iets vertellen,' zei Bill met zijn koele, heldere stem. Ik hield op met het aantrekken van mijn handschoenen, maar dacht niet dat ik het kon opbrengen hem aan te kijken.

Hij kon het net zo goed tegen mijn rug zeggen.

‘Als er iets met me gebeurt,’ vervolgde hij (en op dat moment had ik me ongerust moeten gaan maken), ‘moet je in de schuilplaats kijken die ik bij jou thuis heb gebouwd. Daar horen mijn computer en een aantal diskettes te staan. Praat er met niemand over. Als de computer daar niet staat, moet je naar mijn huis gaan om te kijken of hij daar is. Kom overdag en zorg dat je gewapend bent. Neem de computer mee en alle diskettes die je kunt vinden, en verstop ze in mijn schuilholletje, zoals jij het noemt.’

Ik knikte. Dat kon hij van achteren zien. Mijn stem vertrouwde ik niet.

‘Als ik niet terugkom of als je niets van me hoort binnen, pak weg, acht – ja, acht weken, vertel Eric dan alles wat je vandaag van me hebt gehoord. En vraag of hij je in bescherming neemt.’

Ik zei niets. Op dat moment voelde ik me te ellendig om woest te worden, maar het zou niet lang duren voordat ik zou ontploffen. Met een knikje liet ik merken dat ik hem had gehoord. Ik voelde mijn paardenstaart in mijn nek zwaaien.

‘Ik ga binnenkort naar... Seattle,’ zei hij. Ik voelde zijn koele lippen op de plek waar mijn paardenstaart langs had gestreken.

Hij loog.

‘Als ik weer terug ben, praten we verder.’

Op de een of andere manier klonk dat niet erg aanlokkelijk. Op de een of andere manier klonk dat onheilspellend.

Weer boog ik mijn hoofd om te voorkomen dat ik iets zou zeggen, omdat ik nu daadwerkelijk hilde. Ik was liever doodgegaan dan hem mijn tranen te laten zien.

En zo heb ik hem achtergelaten op die koude decemberavond.

De volgende dag was ik zo onverstandig om via een omweg naar mijn werk te rijden. Ik was in een stemming waarin ik me wentelde in alle narigheid. Ondanks een vrijwel slapeloze nacht

fluisterde een stemmetje vanbinnen dat ik me waarschijnlijk nog iets erger zou kunnen voelen als ik naar Magnolia Creek Road reed. En jawel hoor, dat is dus precies wat ik deed.

Zelfs op zo'n koude, akelige dag gonsde het van de bedrijvigheid bij Belle Rive, de oude villa van de familie Bellefleur. Bij de ingang naar de keuken van het monumentale landhuis stonden wagens geparkeerd van de ongediertebestrijding, van een keukenfirma en van een aannemer. Alles liep op rolletjes voor Caroline Holliday Bellefleur, de oude dame die de afgelopen tachtig jaar over Belle Rive en (althans gedeeltelijk) over Bon Temps had geheerst. Ik vroeg me af wat Portia, de advocate, en Andy, de rechercheur, vonden van de veranderingen in Belle Rive. Net als ik hadden ze hun hele volwassen leven bij hun grootmoeder gewoond. Ze zouden op z'n minst van haar plezier in de verbouwing van het huis moeten genieten.

Mijn eigen grootmoeder was een paar maanden geleden vermoord.

Daar hadden de Bellefleurs vanzelfsprekend niets mee te maken gehad. En er was geen enkele reden waarom Portia en Andy het plezier van hun grootmoeders nieuwe rijkdom met mij zouden willen delen. In feite hadden ze me allebei gemeden als de pest. Ze waren me iets verschuldigd en dat konden ze niet uitstaan. Ze moesten eens weten wat ze allemaal aan me te danken hadden.

De Bellefleurs hadden een erfenis gekregen van een familielid dat 'op mysterieuze wijze ergens in Europa was overleden,' had ik Andy tegen een collega horen zeggen toen ze in Merlotte zaten te drinken. Maxine Fortenberry, die een paar loterijkaartjes voor de Vrouwenquiltclub van de baptistenkerk Gethsemane kwam langsbrengen, had me verteld dat mevrouw Caroline alle familiedocumenten had doorzocht die ze kon opdiepen om hun weldoener te identificeren, maar ze was nog steeds verbijsterd over het geluk dat de familie ten deel was gevallen. Niettemin had ze er geen enkele moeite mee om het geld uit te geven.

Zelfs Terry Bellefleur, de neef van Portia en Andy, had een nieuwe pick-up staan op het verharde erf van zijn woonwagen. Ik mocht Terry graag. Hij was een verminkte Vietnamveteraan die weinig vrienden had. Ik gunde hem een nieuwe wagen.

Onwillekeurig dacht ik aan de carburator die ik laatst in mijn oude auto had moeten laten vervangen. Ik had het volle bedrag betaald voor de reparatie, hoewel ik had overwogen Jim Downey te vragen of ik eerst alleen de helft mocht betalen en de rest in de loop van de volgende twee maanden. Maar Jim had een vrouw en drie kinderen. Toevallig had ik die ochtend mijn baas Sam Merlotte willen vragen of hij me een paar extra uurtjes achter de bar kon geven. Nu Bill naar 'Seattle' was, kon ik eigenlijk net zo goed in Merlotte intrekken als Sam me kon gebruiken. Het geld had ik in ieder geval hard nodig.

Ik deed echt mijn best niet verbitterd te zijn toen ik bij Belle Rive wegreed. Eerst ging ik in zuidelijke richting de stad uit en daarna sloeg ik links af naar Hummingbird Road om naar Merlotte te gaan. Ik probeerde te doen alsof alles in orde was; alsof Bill na zijn terugkeer uit Seattle – of waar dan ook – weer een hartstochtelijke minnaar zou zijn. Hij zou me koesteren, zodat ik me weer gewaardeerd zou voelen. Dan zou ik weer het gevoel hebben dat ik bij iemand hoorde en niet meer alleen was.

Natuurlijk had ik mijn broer Jason, al moest ik stiekem toegeven dat hij nauwelijks meetelde, wat intimiteit en kameraadschap betreft.

Maar de pijn in mijn buik was onmiskenbaar de pijn van afwijzing. Met dat gevoel was ik zo vertrouwd dat het bijna als een tweede huid was.

Ik vond het verschrikkelijk om er weer in terug te kruipen.